

Nöjeslivet här ute på landsbygden var ju helt annorlunda än nu för tiden. Då fick man hålla sej hemmavid.

Sen cykeln kom, så kunde man ju köra bort en bit, men det är ju inte så många år sedan den blev så allmän, det var nog i tidig början av 1900 talet som den kom ut, men det dröjde nog några år innan den kom ut på landsbygden, därför fick man ordna nöjen i hemorten. Det var alltid någon som byggde en dansbana i någon skogsdunge i tanke på att tjäna lite pengar och det var ju alltid någon som kunde spela dragspel som var villig att spela och ordna lite glädje, och visst var det glädje, men ibland kunde det bli en motsats, det var alltid några som hade brännvin med sig och han bjöd för att sprida glädje på sitt sätt. Men det blev alltid avbrott när det blev slagsmål, flickorna blev ju rädda om sin pojke att han skulle komma med och få stryk eller bli skuren, för sådant hände också.

Men en dansbana låg inte så länge, dels lönade det sej inte, för-tjänsten blev inte det man väntat, dels tålde den inte vintrarna, de hade ju inte tak, de ruttna.

Här i församlingen har under årens lopp varit flera dansbanor. Det var ju nära för ungdomarna och de var bland bekanta och pojk o flicka nära till varandra så de kunde träffas ofta och så gick det som det brukar och ska, det blev ett par, de gifte sig och därför är så många i släkt med varandra på landsbygden.

Nu är det annorlunda, ungdomarna hade först cykel, sen motorcykel och nu bilar så man kan köra långa vägar för att dansa och få en följeslagare genom livet, nytt blod kommer in i kommunen, ibland bra ibland inte, nytt folk och nya seder.

Förr hade ungdomarna andra nöjen. Man kunde få någon lantbrukare till att köra någonstans med hästar o vagn till Maltesholm Ovesholm kanske Forsakar eller annan plats. Det var en utfärd och det kunde vara mycket roligt. Sedan kom ju lastbilen, där gjorde bilägaren bänkar han satte på flaket, på den tiden fick de taga passagerare på lastbil.

Templarna här hade många sådana utfärder på Nils Andersssons Högehult lastbil, den hade kompakta gummihjul, så det skumpa rysligt, dädra så man kunde knappast prata med varann, Carbid lyktor, men det gick ju inte få fort. Resan gick en gång ända till Ivösjön med många passagerare. Wiss blev man ömtumlad och trött, men var säker på att stämningen var hög.